

Arrest

nr. 102 624 van 8 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. VAMMEE loco advocaat P.-J. STAELENS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 juni 2011 en heeft zich vluchteling verklaard op 27 juni 2011.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 6 januari 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 27 juni 2012.

1.3. Op 14 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, G. S. (...), verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en van origine Pashtoun te zijn. U werd 21 jaar geleden geboren in het dorp Naghrak - dat ook bekend staat als Mooi Mubarak - district Surkh Rod, provincie Nangarhar. Daarnaast verbleef u ook gereld bij uw ooms in Jalalabad, base Ekmalati. U ging niet naar school en u werkte als dagloner bij uw ooms in de bouw of u hielp uw broer - Erfan - in zijn muziekwinkel.

In de winter van 2007 werd uw vader door uw neven gedood vanwege een conflict over land. Dit land was een erfenis van uw grootvader en aanvankelijk deelde uw vader de gronden met zijn broer en zijn zonen. Nadien beslisten ze deze gronden onder elkaar te verdelen. Het conflict ontstond anderhalf jaar later toen uw oom - de broer van uw vader - bomen plantte op jullie deel van het land. Uw vader sprak uw oom hierover aan en er ontstond zich een discussie. Hierop kwamen uw neven eraan en één van hen schoot uw vader dood.

Later opende uw broer een muziekwinkel in de regio van Do Saraka in Surkh Rod. Op een gegeven moment ontving uw broer een dreigbrief van de taliban waarin ze hem opdroegen te stoppen met de winkel en zich aan te sluiten bij de jihad. Jullie namen die eerste dreigbrief niet echt serieus. Een week later kreeg uw broer echter een tweede dreigbrief waarin de dreigementen herhaald werden. Nadien - op een vrijdag ergens rond maart 2011 - kwamen de taliban - waaronder één van uw neven - naar de muziekwinkel en er ontstond een vuurgevecht. Hierbij raakte uw neef gewond en werd uw broer gedood. De winkel werd platgebrand. Toen u uw broer zag liggen, zei u dat u wraak zou nemen, dat u wist dat uw neef hierbij betrokken was en dat u hem zou aangeven bij de politie. U hielp met de begrafenis van uw broer en daarna hoorde u 'via via' dat de taliban naar u op zoek waren. Ongeveer een maand na de dood van uw broer verliet u Afghanistan.

U was drie maanden onderweg en op 24 juni 2011 kwam u aan in België. Drie dagen later diende u uw asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legt u volgende documenten neer: de 'taskara' (Afghaans identiteitsdocument) van u en uw vader; twee dreigbrieven en een bevestigingsbrief van het districtshuis.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in uw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie noch van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming - artikel 48/4, §2 - van de vreemdelingenwet.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat u met betrekking tot uw asielrelaas er niet in slaagt een spontaan verhaal te vertellen. U bent niet in staat uw verhaal op te splitsen en vragen te beantwoorden die uw relaas vanuit een andere invalshoek dan die van de rechtlijnige chronologie bekijken (CGVS vragen 121-135, 157-161, 182-186). Zo kunt u niet antwoorden op de vraag wat er vóór de dood van uw broer gebeurde en te maken heeft met uw vlucht uit Afghanistan. Ook al werd de vraag keer op keer herhaald toch bleef u zaken die na zijn dood gebeurden naar voren schuiven. Zelfs gevraagd of er zich in dit verband feiten hebben voorgedaan tussen de moord op uw vader en deze op uw broer, kan u niet antwoorden. Dit toont aan dat u uw eigen verhaal onvoldoende beheerst en het wekt de indruk dat dit een ingestudeerd verhaal betreft en niet iets dat u persoonlijk meemaakte. Wanneer iemand beweert zulke ingrijpende gebeurtenissen aan den lijve te hebben ondervonden, kan verwacht worden dat hij hier uitgebreider en spontaner kan over vertellen. Dat –zoals u stelt - Afghanen moeite hebben met tijdsindelingen en u ongeschoold bent, zijn geen afdoende redenen om het verschil tussen voor en na een ingrijpende gebeurtenis niet te kennen en uw gebrek aan inleving te verklaren. Ook wanneer gepolst werd naar het moment waarop u de dreigbrieven ontving, kan u dit niet tegenover de dood van uw broer plaatsen (CGVS vragen 157-161). U herhaalt enkel dat het was op een moment dat uw broer nog leefde, dat is alles. Deze antwoorden zijn niet het gevolg van een onvoldoende kennis van het begrip tijd, maar van een frappant gebrek aan beheersing van uw eigen relaas. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van u en uw asielmotieven ernstig ondermijnd.

Voorts moet aangestipt worden dat u doorheen uw beweringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U bent zelf nooit persoonlijk bedreigd geweest door de taliban: u haalt als reden voor uw vlucht aan dat de taliban na de dood van uw broer naar u zochten (CGVS vragen 95, 128). Wanneer u echter gevraagd wordt om dit te verduidelijken, kan u enkel zeggen dat u dit hoorde van andere mensen (CGVS vragen 189-193). Dat de taliban u persoonlijk zou viseren hebt u bijgevolg slechts uit tweede hand. De taliban hebben u zelf nooit aangesproken of geprobeerd u te contacteren (CGVS vraag 192). U stelt zelf dat de taliban “nooit zo stom zouden zijn om bij u thuis naar u te vragen”, terwijl er toch kan van uitgegaan worden dat wanneer de taliban werkelijk naar u op zoek waren ze alle middelen zouden aanwenden om u op te sporen en bij de kraag te vatten. Dat ze dit blijkbaar niet deden, relativeert de ernst van uw voorgehouden vrees. Hiermee wekken de taliban immers de indruk dat ze niet echt geïnteresseerd waren in u. Bovendien kan wat ‘de mensen’ vertellen moeilijk beschouwd worden als objectieve en betrouwbare informatie. Het is aan u om uw verhaal zo aannemelijk mogelijk te maken, maar op dat vlak blijft u ernstig in gebreke.

Aan de andere reden die u aanbrengt als motief voor uw vertrek kan evenmin veel geloof gehecht worden. Dat de taliban u zouden willen terugvinden omdat u bij het lijk van uw broer zou gezegd hebben dat u wraak wilt nemen en uw neef wilt aangeven bij de politie is weinig aannemelijk. Ten eerste is het nogal onwaarschijnlijk dat net op dat moment een spion van de taliban in de buurt zou geweest zijn. Ten tweede is het niet abnormaal dat u als eerste reactie bij het zien van het lichaam van uw broer zou verklaren dat u wraak wilt nemen, dit is eigen aan de Afghaanse cultuur. Ook de taliban zouden hiervoor enig begrip kunnen opbrengen. Bovendien is het feit dat de taliban u hierom zouden zoeken slechts een veronderstelling. U zegt zelf dat iemand u op dat moment zei dat u voorzichtig moest zijn met zulke uitspraken omdat dit problemen zou kunnen opleveren (CGVS vragen 95, 189). Er is niets dat er op wijst dat u daadwerkelijk vervolging door de taliban zou moeten vrezen. Een waarschuwing van een omstaander betekent nog niet dat dit ook is gebeurd. U kan evenmin verduidelijken wat er dan gebeurde toen “de taliban u zochten” (CGVS vragen 189-193). Opnieuw is uw verhaal erg summier wat de geloofwaardigheid van uw asielmotieven steeds meer ondergraaft.

Daarnaast lijken uw problemen weinig tot niets te maken te hebben met het zagezegde grondconflict waarbij uw vader werd doodgeschoten: tussen de dood van uw vader en het moment waarop u problemen kreeg met de taliban zitten ongeveer vier jaar (CGVS vragen 95, 98, 104-109, 123). In die vier jaar hebt u met niemand problemen gehad: noch met de taliban noch met uw neven. Dit betekent dat de problemen die uw broer zou gekregen hebben omwille van zijn muzikwinkel niets te maken hadden met de dood van jullie vader. Uw neven zouden anders al lang verdere acties ondernomen hebben om jullie het leven zuur te maken en te proberen het land, waarover het conflict zou ontstaan zijn, in te pikken. Dat er zich nadien blijkbaar geen enkel akkefietje voordeed, bevestigt deze conclusie en tast de ernst en de geloofwaardigheid van dit grondconflict stevig aan. Mocht dit grondconflict werkelijk hebben plaatsgevonden, zou het daarna geen vier jaar windstil zijn gebleven. Er mag binnen de socio-culturele context van Afghanistan van uitgegaan worden dat jullie (of iemand anders van de familie) stappen zouden ondernemen om gerechtigheid voor uw vader af te dwingen. Dat jullie niets ondernamen, trekt uw verhaal over het grondconflict zwaar in twijfel. Dat jullie niets konden doen omdat jullie economisch arm en fysiek zwak waren is weinig geloofwaardig: uw broer kon een muzikwinkel openen, jullie bezaten gronden, er waren voldoende mannen in dienst, uw ooms hebben een bouwbedrijf dat ook opdrachten uitvoerde voor de overheid en ze kunnen ook uw moeder en broer onderhouden (CGVS vragen 29-32, 63-65, 69-70, 93, 166-170). Bovendien verklaart u nadien zelf dat uw oom en zijn zonen schrik hadden van jullie (CGVS vragen 172-173). Dat jullie zowel na als voor de dood van uw vader niets ondernamen om tot een vreedevolle oplossing te komen, is weinig geloofwaardig. Er bestaan verschillende mechanismen in Afghanistan om dergelijke conflicten te proberen oplossen. Dat uw vader bij de eerste de beste woordenwisseling neergeschoten zou worden - door zijn eigen familie nota bene - is in dit opzicht niet geloofwaardig (CGVS vragen 79, 166-169). Kortom aan het grondconflict dat door u naar voren wordt geschoven als één van de redenen waardoor u het land diende te verlaten, kan weinig geloof gehecht worden.

Bovendien zijn uw verklaringen met betrekking tot de dreigbrieven zodanig beperkt en onwaarschijnlijk dat deze uw asielrelaas in negatieve zin aantasten. Zo kunt u over de inhoud van deze brieven enkel vertellen dat er in stond dat “wat u doet niet goed is, tegen de religie is en u mee zou moeten helpen met de jihad” (CGVS vragen 144, 152). Dat u hier niet meer weet over te zeggen, valt niet te verklaren aan de hand van uw ongeletterdheid. U had deze brieven kunnen laten lezen door een

andere Afghaan in Afghanistan of in België (CGVS vragen 153-156). Dat u dit niet deed getuigt van een zekere desinteresse in de inhoud van deze dreigbrieven wat wijst op een onverschilligheid jegens uw eigen asielrelaas. Daarenboven wekt u de indruk dat u wel degelijk beter opgeleid bent dan u laat uitschijnen: u blijkt Engels te begrijpen (CGVS vraag 184). Wanneer u gevraagd wordt wat meer te vertellen over de dreigbrieven slaagt u er wederom niet in hier spontaan over te vertellen en lijkt uw kennis zich te limiteren tot deze oppervlakkige, stereotiepe informatie (CGVS vragen 136 -161). U schijnt verder evenmin te weten wanneer die eerste dreigbrief bezorgd werd en welke van de brieven die u voorlegt als eerste werd bezorgd. Antwoorden als "als mijn broer nog leefde" zijn niet bruikbaar wegens te weinig specifiek (CGVS vragen 157-162).

Tenslotte wordt de geloofwaardigheid van uw asielmotieven verder aangetast doordat er doorheen uw opeenvolgende verklaringen enkele tegenstellingen werden vastgesteld. Zo beweerde u in de vragenlijst van het CGVS (opgesteld door een medewerker van DVZ op 2 december 2011) dat uw broer naar uw neven toeging en hen dan beschoot, terwijl u later op het CGVS stelt dat de taliban - waaronder uw neef - zelf naar de winkel kwamen waarna zich toen een vuurgevecht ontspon (CGVS vragen 95, 204). Ook het gegeven dat u na de dood van uw broer gezocht zou geweest zijn door de taliban vermeldt u niet in deze vragenlijst. Deze tegenstellingen zijn nefast voor de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Rekening houdend met alle bovenstaande opmerkingen kan er aan uw asielrelaas geen geloof worden gehecht en dient er te worden geconcludeerd dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

De door u voorgelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De taskara van uw vader is een aanduiding van zijn identiteit en herkomst, wat door het CGVS niet wordt betwist. De brieven - zowel die van het districtshuis als de dreigbrieven - kunnen door gelijk wie, eender waar of wanneer opgesteld geweest zijn. De herkomst van dergelijke documenten kan onmogelijk vastgesteld worden. Bovendien kunnen dergelijke documenten gemakkelijk aangekocht of via corruptie verkregen worden, zowel in Afghanistan als daarbuiten (zie informatie CGVS, toegevoegd aan het administratief dossier).

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst, dient in casu de veiligheidssituatie in Jalalabad te worden beoordeeld. Alhoewel u stelt afkomstig te zijn uit het district Surkh Rod in Nangarhar, kan er op basis van uw verklaringen worden geconcludeerd dat u beschikt over een veilig onderkomen in Jalalabad, de hoofdstad van uw provincie van herkomst. Uw ooms langs moederskant werken er op een basis voor de overheid. Ze beschikken door hun werk in de bouwsector over voldoende middelen om u te onderhouden, zoals ze dat nu ook al doen met uw moeder en broer. Bovendien verbleef u voordien herhaaldelijk bij uw ooms (CGVS vragen 63-65, 164, 201-204). U leerde van hen ook de stiel. Hierdoor beschikt u over voldoende middelen om een veilig onderkomen in Jalalabad te vinden: u hebt de financiële middelen, u bent zo goed als zeker van het feit dat u er aan werk kan geraken en u beschikt er over een sociaal én familiaal netwerk. U bent vertrouwd met de stad en uw moeder en broer verblijven er intussen ook. Jalalabad is voor u veilig en toegankelijk waardoor u beschikt over een intern vluchtalternatief.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Afghanistan - Veiligheidssituatie Jalalabad" dd. 23 oktober 2012) blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district.

Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-

sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afghaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten.

Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat verzoeker beschrijft als een enig middel voert hij de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, als algemene beginselen van behoorlijk bestuur. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker eveneens de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.1.1. Verzoeker gaat in op het motief van de verwerende partij waar zij stelt dat er geen subsidiaire bescherming kan gegeven worden omdat verzoeker over een intern vluchtalternatief zou beschikken, dat hoewel hij afkomstig zou zijn uit het district Surkh Rod in Nangarhar hij over een veilig onderkomen zou beschikken in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie van herkomst. Na de citering van de motieven dienaangaande van de bestreden beslissing, stelt verzoeker dat de verwerende partij op geen enkel moment betwist dat hij afkomstig zou zijn van Surkh Rod in Nangarhar, noch dat deze regio algemeen gevaarlijk is. Verzoeker vervolgt dat de verwerende partij toch stelt dat hij zich maar moet voegen bij zijn ooms in Jalalabad, dat hoewel objectieve rapporten aantonen dat het geweld in de provincie Nangarhar in 2012 met 20 % gestegen is in vergelijking met 2011, waarbij verzoeker verwijst naar zijn bijgevoegd stuk, dat uit hetzelfde rapport kan gelezen worden dat het risico op gewapende aanvallen hoog ligt, dat in de provincie Nangarhar er in de vier laatste maanden van 2012 maar liefst 513 geweld aanslagen zijn gebeurd, dat dit neerkomt op 1 tot 3 aanslagen per dag, dat de stelling van de verwerende partij dat het in Jalalabad op heden veilig zou zijn dus geenszins correct is, dat het aantal burgerslachtoffers nog steeds hoog ligt, dat stellen dat iemand zonder probleem kan terugkeren naar dergelijke regio niet redelijk is, dat de verwerende partij echter stelt dat het CGVS aan Afghaanse asielzoekers een beschermingsstatuut toekent ten gevolge van de algemene situatie in de regio van herkomst, dat bovenstaande wel degelijk aantoonde dat de 'algemene situatie' in Nangarhar niet veilig is. Verzoeker is dan ook van mening dat hij wel degelijk in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming.

2.1.2. Daarnaast wenst verzoeker duidelijkheid te scheppen omtrent het feit dat de verzoekende partij (verzoeker bedoelt hoogstwaarschijnlijk 'de verwerende partij') het vreemd zou vinden dat er niets gebeurde in de periode tussen de dood van zijn vader en de dood van zijn broer. Verzoeker verklaart dat problemen uit bleven omwille van het eenvoudige feit dat verzoeker bij zijn oom ging wonen waardoor hij de problemen fysiek uit de weg kon gaan. Hij wenst tevens te onderstrepen dat hij zowel met de taliban als met zijn familie, met name zijn neef, problemen heeft in Afghanistan.

Verzoeker meent dan ook dat een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken op kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt. Hij vervolgt dat de verwerende partij tevens de materiële motiveringsplicht schendt waarna hij een theoretische uitleg geeft betreffende voornoemde verplichting. Verzoeker meent dat de negatieve beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het feit dat hij wel kan terugkeren naar zijn plaats van herkomst, en dat hij aangetoond heeft dat dit niet mogelijk is. Concluderend meent verzoeker dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en in ondergeschikte orde, dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden en teruggestuurd naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek.

2.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48, 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de rechten van verdediging en van artikel 6 EVRM.

Waar het CGVS stelt dat de verklaringen van verzoeker in het kader van zijn asielrelaas ongeloofwaardig zouden zijn omdat hij met betrekking tot een bepaald punt in zijn asielrelaas een andere verklaring zou gegeven hebben op het moment van het korte interview op de zetel van de DVZ dan tijdens het echte gehoor op de zetel van het CGVS en dat een negatieve eindbeslissing zou rechtvaardigen, verwijst verzoeker vooreerst naar een arrest van de Raad van State (RvS 7 augustus 2007, nr. 173.899) waarin geoordeeld werd dat kleine tegenstellingen of vergetelheden, *quod in casu*, geen aanleiding mogen geven tot het in twijfel trekken van de goede trouw van verzoeker, dat wat er ook van moge zijn, hij in elk geval meent dat hetgeen hij verklaarde tijdens het korte verhoor op de DVZ, waarvan hij een in het Nederlands vertaald document ondertekende, niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve asielbeslissing te motiveren nu hij op het moment van dit kort verhoor niet het recht had om zich te laten bijstaan door een raadsman die erop zou kunnen toegezien hebben dat verzoeker dergelijke – op het eerste zicht – onschuldige verklaringen, aflegt, dat het zeker niet opgaat om te stellen dat de aanwezige tolk hiervoor instaat aangezien deze niet de belangen van verzoeker nastreeft. Verzoeker is van mening dat het Belgische asielrecht in de mate dat het een asielzoeker het recht ontzegt om zich te laten bijstaan door een advocaat tijdens het korte inleidende gehoor op de DVZ, artikel 6 EVRM schendt, waarna verzoeker het voornoemde artikel citeert. In dit verband wijst verzoeker op het arrest van 27 november 2008 van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM), waar het Hof reeds oordeelde dat een vervolgte reeds tijdens het verhoor bij de politie recht heeft op de bijstand van een raadsman. Verzoeker stelt dat in de zaak Salduz de desbetreffende verzoekende partij beweerde dat haar rechten van verdediging, meer bepaald artikel 6, §3, c EVRM, geschonden waren, onder meer omdat zij geen toegang had gekregen tot een advocaat toen zij door de politie was gearresteerd, dat het EHRM een nieuwe interpretatie gaf van het recht op bijstand van een advocaat en de klager volgde in deze zaak, dat volgens het Hof, om het recht op een eerlijk proces 'praktisch en effectief te houden' de toegang tot een advocaat moet voorzien zijn bij de eerste ondervraging van een verdachte door de politie, dat een beperking op die regel alleen kan als, in het licht van de specifieke omstandigheden van elke zaak, er daarvoor dwingende redenen zijn. Vervolgens meent verzoeker dat de redenering van het Hof *mutatis mutandis* (verzoeker is immers niet strafrechtelijk vervolgd maar vraagt asiel aan) geldt voor zijn zaak en dat dus ook zijn rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat hij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op de zetel van de DVZ, *a fortiori* omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om hem de status van vluchteling te weigeren.

Verzoeker meent dus dat het Belgisch asielrecht (net zoals het Belgische strafrecht in datzelfde opzicht) de Europese grondrechtenbescherming zoals die *in casu* gegarandeerd wordt door artikel 6 EVRM schendt.

Verzoeker meent aldus dat expliciet uit artikel 6 EVRM voortvloeit dat hij recht had op bijstand van een raadsman tijdens het eerste korte verhoor en dat de omstandigheid dat dit niet gebeurde, hem schond in zijn rechten van verdediging en dat de bestreden beslissing hier definitief door gevestigd is, dat indien de Raad het niet eens zou zijn met deze zienswijze, hij verzoekt, alvorens de debatten verder te zetten, aangaande dit tweede middel, conform artikel 249 EG-Verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan het Europees Hof van Justitie, waarbij verzoeker verwijst naar artikel 220 EG-Verdrag, dat het Europees Hof van Justitie de grondrechten doet respecteren, ofschoon de Europese Gemeenschappen formeel (nog) geen partij zijn bij het EVRM, en artikel 6 van het EU-Verdrag, waarin staat dat de Unie de toepassing van het EVRM verzekert. Verzoeker vervolgt met te stellen dat, nu de nationale asielprocedures integraal deel uitmaken van het Gemeenschapsrecht, zij dus alleszins het EVRM dienen te respecteren en dat zij in dit opzicht gecontroleerd kunnen worden door het Europese Hof van Justitie. Immers treden de lidstaten, aldus verzoeker, na het verstrijken van de richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG in het

domein van asiel op als agenten van het gemeenschapsrecht, waarbij verzoeker vervolgens verwijst naar een stuk rechtsleer. Verzoeker vraagt de Raad dan ook, indien zij zou menen dat zijn argumentatie niet zou volstaan om over te gaan tot de hervorming of vernietiging van de bestreden beslissing, conform artikel 249-EG Verdrag, volgende vraag te willen stellen aan het Europese Hof van Justitie: *“Strijdt het Belgisch asielrecht met artikel 6 EVRM, de grondrechten en de rechten van verdediging van de asielzoeker in België, doordat het asielzoekers het recht ontzegt zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens een eerste inleidend verhoor op de zetel van DVZ, en dit terwijl de gezegden van de asielzoeker tijdens dit eerste gehoor zelfs niet gebruikt worden om een negatief gevolg te geven aan de asielaanvraag ?”*

Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift hem de vluchtelingenstatus te verlenen, subsidiair hem de subsidiaire bescherming te verlenen en uiterst subsidiair de bestreden beslissing ingevolge artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet te vernietigen teneinde de commissaris-generaal toe te laten de nodige bijkomende onderzoeksmaatregelen te nemen en een nieuwe beslissing te nemen.

Aan zijn verzoekschrift voegt verzoeker het ‘ANSO – Quarterly Data Report – Q.3 2012’ van oktober 2012.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, a.w., nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is evenmin zijn taak zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197).

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.5.1. Waar verzoeker, omtrent de periode tussen de dood van zijn vader en de dood van zijn broer, verklaart dat problemen uitbleven omwille van het eenvoudige feit dat verzoeker bij zijn oom ging wonen waardoor hij de problemen fysiek uit de weg kon gaan, gaat hij voorbij aan het geheel van de motieven omtrent het grondconflict die luiden als volgt:

“Daarnaast lijken uw problemen weinig tot niets te maken te hebben met het zagezegde grondconflict waarbij uw vader werd doodgeschoten: tussen de dood van uw vader en het moment waarop u problemen kreeg met de taliban zitten ongeveer vier jaar (CGVS vragen 95, 98, 104-109, 123). In die vier jaar hebt u met niemand problemen gehad: noch met de taliban noch met uw neven. Dit betekent dat de problemen die uw broer zou gekregen hebben omwille van zijn muzikwinkels niets te maken hadden met de dood van jullie vader. Uw neven zouden anders al lang verdere acties ondernomen hebben om jullie het leven zuur te maken en te proberen het land, waarover het conflict zou ontstaan zijn, in te pikken. Dat er zich nadien blijkbaar geen enkel akkefietje voordeed, bevestigt

deze conclusie en tast de ernst en de geloofwaardigheid van dit grondconflict stevig aan. Mocht dit grondconflict werkelijk hebben plaatsgevonden, zou het daarna geen vier jaar windstil zijn gebleven. Er mag binnen de socio-culturele context van Afghanistan van uitgegaan worden dat jullie (of iemand anders van de familie) stappen zouden ondernemen om gerechtigheid voor uw vader af te dwingen. Dat jullie niets ondernamen, trekt uw verhaal over het grondconflict zwaar in twijfel. Dat jullie niets konden doen omdat jullie economisch arm en fysiek zwak waren is weinig geloofwaardig: uw broer kon een muziekwinkel openen, jullie bezaten gronden, er waren voldoende mannen in dienst, uw ooms hebben een bouwbedrijf dat ook opdrachten uitvoerde voor de overheid en ze kunnen ook uw moeder en broer onderhouden (CGVS vragen 29-32, 63-65, 69-70, 93, 166-170). Bovendien verklaart u nadien zelf dat uw oom en zijn zonen schrik hadden van jullie (CGVS vragen 172-173). Dat jullie zowel na als voor de dood van uw vader niets ondernamen om tot een vreedevolle oplossing te komen, is weinig geloofwaardig. Er bestaan verschillende mechanismen in Afghanistan om dergelijke conflicten te proberen oplossen. Dat uw vader bij de eerste de beste woordenwisseling neergeschoten zou worden - door zijn eigen familie nota bene - is in dit opzicht niet geloofwaardig (CGVS vragen 79, 166-169). Kortom aan het grondconflict dat door u naar voren wordt geschoven als één van de redenen waardoor u het land diende te verlaten, kan weinig geloof gehecht worden." (eigen onderlijning).

Verzoekers verklaring dat hij bij zijn oom ging wonen waardoor hij de problemen fysiek uit de weg ging, is geen afdoende verklaring voor het uitblijven van de problemen en kan de voorgaande motieven niet ontkrachten. Overigens wijst de Raad erop dat aan verzoekers verklaring dat hij tussen de dood van zijn vader en de dood van zijn broer bij zijn oom ging wonen een *a posteriori* verklaring is die geenszins steun vindt in het gehoorverslag. Zo verklaarde verzoeker dat hij sommige tijd doorbracht bij zijn ooms langs moederskant in de stad (gehoorverslag CGVS, p. 5, vraag 29) en dat hij daar naartoe ging vanwege het conflict, meer bepaald het probleem met de taliban, en aldus zijn huis verliet (gehoorverslag CGVS, p. 5, vragen 34-35). Op de vraag in welke periode hij regelmatig bij zijn ooms verbleef, antwoordde verzoeker dat zij nadat zijn broer werd gedood naar het huis van zijn oom gingen en daar leefden (gehoorverslag CGVS, p. 15, vragen 163-164). Uit wat voorafgaat blijkt dat verzoeker bij zijn oom(s) ging wonen na de dood van zijn broer doch geenszins tijdens de vier jaren tussen de dood van zijn vader en de dood van zijn broer.

2.5.2. In zoverre verzoeker wenst te onderstrepen dat hij zowel met de taliban als met zijn familie, met name zijn neef, problemen heeft in Afghanistan, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing afdoende blijkt dat verzoekers asielrelaas werd beoordeeld in het kader van zijn problemen met zijn neven alsook met de taliban, zoals onder andere blijkt uit volgende zin uit de motivering van de bestreden beslissing *'In die vier jaar hebt u met niemand problemen gehad: noch met de taliban noch met uw neven.'*

2.5.3. De overige motieven van de bestreden beslissing, meer bepaald deze met betrekking tot de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas gelet op het onvoldoende beheersen van het eigen verhaal, het niet persoonlijk bedreigd worden, het naar verzoeker zoeken door de taliban omwille van zijn uitspraken betreffende wraak en aangifte bij de politie, de dreigbrieven en de tegenstellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, worden door verzoeker ongemoeid gelaten en blijven derhalve onverminderd overeind.

2.5.4. Eveneens betwist verzoeker de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de voorgehouden vrees voor vervolging.

2.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof gehecht wordt aan het naar voren gebracht asielrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag) en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.7. Verder is het de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Voor zover hij zich zou beroepen op de elementen die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas, merkt de Raad op dat werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van dit feitenrelaas. Bijgevolg kan verzoeker zich

niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.8. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.9. Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker over een intern vestigingsalternatief in Jalalabad beschikt. Verzoekers argument dat de negatieve beslissing van de verwerende partij gebaseerd is op het feit dat hij wel kan terugkeren naar zijn plaats van herkomst, mist aldus feitelijke grondslag.

Hoewel verzoeker erop wijst dat de verwerende partij zijn afkomst uit Surkh Rod in Nangarhar en het feit dat deze regio algemeen gevaarlijk is niet betwist, betwist verzoeker het intern beschermingsalternatief in Jalalabad niet, doch stelt enkel dat, gelet op objectieve rapporten, de stelling van de verwerende partij dat het op heden in Jalalabad veilig zou zijn, geenszins correct is, verwijzend naar de situatie in de provincie Nangarhar.

2.10. Derhalve dient te worden onderzocht of verzoeker over een *veilig* intern beschermingsalternatief beschikt in Jalalabad.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen oordeelt op basis van de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier nl. Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad (...)*", van 23 oktober 2012, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit genoemde informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, doch dat het geweldniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat betreft het district Jalalabad, blijkt uit de informatie dat de situatie relatief rustig is. In Jalalabad bleef het niveau van het conflict-gerelateerd geweld in 2011 onder dat van 2010 en kende het district/stad Jalalabad sedert februari geen burgerdoden ingevolge het geweld in 2011, noch werden er significante vluchtelingenstromen gemeld. Uit de informatie blijkt verder dat op 26 januari 2012 de veiligheid van de stad Jalalabad en vier districten door ISAF (International Security Assistance Force) overgedragen werd aan het Afghaanse leger (Afghan National Army, ANA), maar dat gewapende opstandelingen actief blijven in de stad, getuige verschillende IED's (Improvised Explosive Device) die worden onschadelijk gemaakt en de doelgerichte moorden. Het rapport stelt dat ondanks de incidenten waarbij IED's ontploften, het in 2012 (januari – augustus) relatief rustig was in Jalalabad stad, dat de aanvallen in Jalalabad zowel in 2011 als in 2012 hoofdzakelijk Afghaanse en internationale troepen tot doelwit hebben en deze aanvallen relatief weinig burgerslachtoffers hebben gemaakt, dat het erop lijkt dat de Afghaanse veiligheidsdiensten een redelijk goede greep hebben op de stad en de opstandelingen er over een beperkte operationele capaciteit beschikken alsook dat tot en met september 2012 geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen uit de stad werden gemeld. Concluderend wordt gesteld dat in 2011 veertig burgerdoden vielen bij één aanslag en in 2012 twee burgerdoden geteld werden bij één incident, dat de verschillende incidenten verschillende gewonden onder de burgers veroorzaakten, dat voor het overige de stad af te rekenen heeft met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit, dat complexe aanvallen een dreigement blijven, al lijkt het erop dat de ANSF dit fenomeen onder controle hebben gezien er meer aanslagen worden vrijdeld dan er effectief plaatsvinden. Het rapport wijst er nog op dat het veiligheidsparadigma van Jalalabad sterk lijkt op dat van de andere steden in Afghanistan (met uitzondering van Kandahar), dat de criminaliteit het grootste probleem is, dat de ANSF de veiligheid in grote steden steeds efficiënter controleert, dat het aantal aanslagen relatief laag is in steden, alsook het aantal burgerslachtoffers, dat de aanslagen, gericht tegen hoge profielen of een complexe aanval gericht tegen doelwitten zoals overheidsgebouwen, buitenlandse aanwezigheid en belangrijke infrastructuur, eerder een hoge visibiliteit in de media als oogmerk hebben dan daadwerkelijk pogingen zijn om de stad te controleren.

2.11. De Raad stelt vast dat de aan het administratief dossier gevoegde SRB specifiek gericht is op de stad/district Jalalabad in Afghanistan voor de periode januari 2011 tot en met september 2012. Deze SRB is samengesteld uit bronnen die op systematische wijze de veiligheidssituatie in Jalalabad

analyseren, met name feitenmateriaal in betrouwbare bronnen als Pajhwok of het overzicht van de pers geciteerd in de *Civic-military Fusion Centre's Weekly Reviews* die als illustratie bij deze analyses gebruikt worden en publieke bronnen UNAMA en ANSO die over de meest gedetailleerde analyses blijken te beschikken.

2.12. In zoverre verzoeker deze beoordeling van de veiligheidssituatie betwist, hierbij naar het aan zijn inleidend verzoekschrift toegevoegde ANSO 'Quarterly data report' dd. Oktober 2012 betreffende de veiligheidstoestand in Afghanistan, stelt de Raad vast deze informatie geenszins aantoonde dat de informatie waarop de commissaris-generaal zich beroept onjuist zou zijn.

De door verzoeker in zijn inleidend verzoekschrift geciteerde cijfers met betrekking tot geweld, afgeleid uit het voornoemde rapport, hebben betrekking op de provincie Nangarhar in het algemeen. Het aangehaalde rapport is aldus niet van die aard om de voorgaande analyses van de commissaris-generaal met betrekking tot de veiligheidssituatie in Jalalabad te ondergraven. In acht genomen wat voorafgaat, kan de Raad dan ook slechts vaststellen dat verzoeker geen concrete informatie bijbrengt waaruit kan blijken dat de informatie gevoegd aan het administratief dossier niet correct of niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.13. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De beslissing staat geenszins in wanverhouding tot de motieven waarop ze is gebaseerd. Verzoeker toont niet aan dat er onzorgvuldig werd tewerk gegaan of dat met bepaalde elementen geen rekening zou zijn gehouden. Er werd geen schending van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel of het redelijkheidsbeginsel aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

2.14. Aangaande de aangevoerde schendingen in het tweede middel, ziet de Raad niet in hoe artikel 48 van de vreemdelingenwet zou geschonden zijn. Genoemd artikel bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

2.15. Voor zover verzoeker meent dat zijn rechten van verdediging werden geschonden, dient uitdrukkelijk te worden gewezen op het feit dat de procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een administratieve en geen jurisdictionele procedure is. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 12 september 2001, nr. 98.827; RvS 2 februari 2007, nr. 167.415), zodat bij het nemen van de bestreden beslissing, die een bestuurlijk karakter heeft, geen verplichting bestaat tot het houden van een tegensprekelijk debat. Verzoeker kan bijgevolg niet dienstig voorhouden dat zijn rechten van verdediging geschonden werden.

2.16. Waar verzoeker in zijn tweede middel een schending van artikel 6 EVRM aanvoert omdat een asielzoeker niet kan worden bijgestaan door een raadsman tijdens het eerste korte verhoor bij de DVZ terwijl zijn verklaringen wel gebruikt kunnen worden om een negatief gevolg te geven aan een asielaanvraag, dient te worden opgemerkt dat artikel 6 EVRM, zoals herhaaldelijk bevestigd door het EHRM, niet onverkort van toepassing is op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (EHRM 5 oktober 2000, Maaouia t. Frankrijk; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov t. Turkije; EHRM 6 februari 2003, Mamatkulov en Abdurasolovic t. Turkije; RvS 7 juli 2006, nr. 161.169; GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008; RvS 25 januari 2012, nr. 8020 (c)).

2.17. Wat betreft de vraag van verzoeker tot het stellen van een prejudiciële vraag aan het Europese Hof van Justitie, wijst de Raad erop dat krachtens artikel 267, derde lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een nationale rechterlijke instantie slechts gehouden is het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken uitspraak te doen over een prejudiciële vraag indien zijn

beslissingen “*volgens het nationale recht niet vatbaar zijn voor hoger beroep*”. Dit laatste omvat ook de rechterlijke beslissingen waartegen een cassatieberoep kan worden ingesteld (HvJ 4 juni 2002, Lyckeskog, nr. C-99/00, r.o. 16-17; HvJ 16 december 2008, Cartesio, nr. C-210/06, r.o. 76-79). Daar de uitspraken van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overeenkomstig artikel 39/67 van de vreemdelingenwet vatbaar zijn voor het cassatieberoep voorzien bij artikel 14, § 2 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, is de Raad bijgevolg niet gehouden om de voorgestelde prejudiciële vraag te stellen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie.

2.18. Waar verzoeker nog lijkt te laten uitschijnen dat het feit dat zijn gehoor bij de DVZ kort was en dus niet tegen hem kan gebruikt worden om een negatieve beslissing te nemen, wijst de Raad erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, vanaf het eerste interview waarheidsgetrouwe verklaringen dient af te leggen. De duur van het interview is hierbij irrelevant.

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 6 EVRM, noch van de artikelen 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.19. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

2.20. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht mei tweeduizend dertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER